

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 71 0 П 144133 17 Рев
Бања Лука, 22.02.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Дарка Осмића, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Сенада Тица, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља 1. М.Ф., из Б.Л., и 2. Л.Р. из Б.Л., које заступа пуномоћник М.Б., адвокат из Б.Л., против тужених 1. Б.р. центар Ш. а.д. Б.Л., 2. Ц.К. из Б.Л., и 3. Инвент с. д.о.о. Б.Л., ради исплате, вриједност спора 33.755,75 КМ, одлучујући о ревизији тужитељице М.Ф. против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 144133 16 Гж од 20.04.2016. године, на сједници одржаној дана 22.02.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 144133 14 П 2 од 19.10.2015. године дјелимично је усвојен тужбени захтјев тужитељице М.Ф. (у даљем тексту: првотужитељица), те је тужени Бањско р. центар Ш. а.д. Б. Л. (у даљем тексту: првотужени) обавезан да првотужитељици, на име накнаде за обављене правне послове, исплати износ од 6.625,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 04.06.2012. године па до исплате, као и да јој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 1.436,60 КМ, док је захтјев првотужитељице у односу на овог туженог преко досуђеног износа одбијен. Одбијен је захтјев првотужитељице да се тужени Ц.К. (у даљем тексту: друготужени) и Инвент с. д.о.о. Б.Л. (у даљем тексту: трећетужени) обавежу да јој солидарно, на име накнаде за обављене правне послове, исплате износ од 32.087,50 КМ, са законском затезном каматом почев од 04.06.2012. године па до исплате, као и да јој надокнаде трошкове парничног поступка. Одбијен је захтјев тужитеља Л.Р. (у даљем тексту: друготужитељ) да се трећетужени обавеже да му, на име накнаде за обављене правне послове, исплати износ од 1.668,25 КМ, са законском затезном каматом почев од 04.06.2012. године па до исплате, као и да му надокнади трошкове парничног поступка.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 144133 16 Гж од 20.04.2016. године жалба тужитеља је дјелимично усвојена и првостепена пресуда преиначена, тако што је првотужени обавезан да првотужитељици исплати износ од 9.572,50 КМ, а друготужени износ од 4.012,50 КМ, са законском затезном каматом почев од 04.06.2012. године па до исплате, те

тако што је трећетужени обавезан да друготужитељу исплати износ од 1.668,25 КМ, са законском затезном каматом почев од 04.06.2012. године па до исплате. Тужени су обавезани да тужитељима надокнаде трошкове парничног поступка у износу од 5.271,40 КМ, док је захтјев тужитеља за накнаду трошкова парничног поступка преко досуђеног износа одбијен. Истовремено, жалба првотуженог је одбијена. Тужени су обавезани да тужитељима надокнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 1.338,50 КМ.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија првотужитељица, због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се побијана пресуда преиначи или да се иста укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на ревизију тужени сматрају да изјављена ревизија није основана.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев првотужитељице да се тужени солидарно обавежу да јој, на име накнаде за обављене правне послове, исплате износ од 32.087,50 КМ, са законском затезном каматом. Предмет спора је и тужбени захтјев друготужитеља да се трећетужени обавеже да му по истом основу исплати износ од 1.668,25 КМ, са законском затезном каматом.

У овом ревизионом поступку, предмет испитивања по изјављеној ревизији су нижестепене одлуке у дијелу којим је одлучено о захтјеву друготужитељице (у одбијајућем дијелу), па се овај суд у, даљим наводима, нижестепеним одлукама неће бавити у дијелу којим је одлучено о захтјеву друготужитеља.

Одлучујући о захтјеву првотужитељице, на темељу изведених доказа, првостепени суд је утврдио: да су првотужитељица и друготужени (који је законски заступник првотуженог и трећетуженог) у дугогодишњим пријатељским односима; да је првотужитељица, у својству адвоката, предузимала правне радње за тужене у више парничних и управних поступака, о чему је сачинила трошковнике који гласе на укупан износ од 32.087,50 КМ; да је првотужитељица, уз тужбу, приложила документацију везано за предузете правне радње (која је ближе побројана у образложењу нижестепених одлука); да између парничних странака није закључен писмени уговор о висини награде адвокату и висини трошкова у вези рада адвоката; да је првотужитељица, везано за управни поступак утврђења права власништва на мотелу Ш. и мотел у Г.Ш., од друготуженог примила износ од 7.000,00 КМ, од којег је за себе задржала износ од 2.000,00 КМ.

На темељу тих чињеница, увидом у достављену документацију о предузетим правним радњама, првостепени суд је нашао да је првотужитељица доказала наводе тужбе да је за првотуженог предузимала одговарајуће правне радње па је закључио да је између ње и првотуженог настао уговорни однос у смислу одредбе члана 749. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ" бр. 29/78, 39/85 и 57/89 те "Службени гласник Републике Српске" бр. 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04- даље: ЗОО). За разлику од тога нашао је да првотужитељица није доказала да је правне радње предузимала и за друго и трећетуженог, те утврђујући

да друготужени не одговара за обавезе правног лица чији је законски заступник, закључио је да је тиме основан приговор помањкања пасивне легитимације на страни друготуженог и трећетуженог. Налазећи, даље, да је истакнути приговор застаре потраживања дјелимично основан (за радње предузете прије 04.06.2009. године, примјеном застарног рока од три године), те примјеном одредаба Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ бр. 68/05, даље: АТ), првостепени суд је утврдио да првотужитељици за правне послове које је обавила за првотуженог припада износ од 8.625,00 КМ, у који се има урачунати примљени износ од 2.000,00 КМ, па је првотуженог обавезао да првотужитељици исплати износ од 6.625,00 КМ, док је захтјев првотужитељице у односу на друготуженог и трећетуженог у цјелости одбио.

Одлучујући о жалбама странка, другостепени суд је, за разлику од првостепеног суда, становишта да истакнути приговор застаре потраживања, примјеном одредбе члана 371. ЗОО, није основан. На темељу другачије оцјене достављених исправа (документације којом првотужитељица доказује предузете правне радње), другостепени суд је поименично навео правне радње за које је нашао да је њихово предузимање доказано, па је примјеном одредаба АТ закључио да јој у односу на првотуженог припада накнада у износу од 11.572,50 КМ, у коју се има урачунати примљени износ од 2.000,00 КМ. Надаље, другостепени суд је оцјеном наведених исправа закључио да је првотужитељица доказала да је пред Окружним привредним судом у Бањој Луци у предмету број 57 0 Пс 005998 05 Пс заступала друготуженог и да јој припада накнада у износу од 4.012,50 КМ, док је прихватио утврђење првостепеног суда да није доказано предузимање правних радњи за трећетуженог. Сагласно томе, жалбу првотужитељице је дјелимично усвојио и првостепену пресуду преиначио тако што је првотуженог обавезао да првотужитељици исплати износ од 9.572,50 КМ а друготуженог да јој исплати износ од 4.012,50 КМ, са припадајућом законском затезном каматом.

Одлука другостепеног суда, у оспореном одбијајућем дијелу одлуке по захтјеву првотужитељице, је правилна и законита.

Према наводима тужбе, те исправама које су приложене уз тужбу, тужитељица је предузимала одређене правне радње (као пуномоћник) у име и за рачун тачно одређених тужених у овој парници (као властодаваца), на темељу уговора о пуномоћству (члан 84. ств 2. ЗОО). Да би успјела са тужбеним захтјевом (с обзиром да су у наводима одговора на тужбу сва три тужена оспорила основ и висину потраживања) тужитељица је имала обавезу да докаже које тачно правне послове је предузела и за којег од тужених. У конкретном случају, како то правилно закључују и нижестепени судови, се не ради о солидарној обавези дужника (члана 414. став 1. ЗОО), без обзира на чињеницу да је друготужени законски заступник првотуженог и трећетуженог. Наведено с обзиром да уговор о пуномоћству (као и уговор о налогу из члана 749. ЗОО), којег у име правног субјекта закључује његов законски заступник, обавезује правно лице у чије име и за рачун је уговор закључен, док друготужени својом личном имовином не одговара за обавезе првотуженог и трећетуженог (који су засебни субјекти права). Стога се не могу се прихватити ревизиони наводи да је првотужитељица са друготуженим „а преко њега и са осталим туженим закључивала бројне уговоре о пуномоћству“. Другачији закључак не може исходити исказ друготуженог који је суду дат у својству

парничне странке, који није одређен у наводима које тачно правне радње и у чије име је друготужитељица предузела.

Детаљном оцјеном достављених исправа о предузетим правним радњама, другостепени суд је, супротно ревизионим наводима, извео правилан закључак о томе које радње је првотужитељица предузела у име првотуженог, те друготуженог, као и закључак да из ове документације није могуће утврдити да ли је и које правне радње првотужитељица предузела за трећетуженог. Сагласно том утврђењу се одредио према обавези тужених. Наведено поступање другостепеног суда је у складу са законом, одредбом члана 229. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП), па нису основани наводи ревидента о почињеним повредама парничног поступка.

На темељу тога, сагласно одредби члана 48. Закона о адвокатури („Службени гласник РС“ бр. 30/07, 59/08 и 20/14), с обзиром да између странака није закључен посебан писмени уговор, имајући у виду утврђење да је првотужитељици исплаћен само износ од 2.000,00 КМ, правилно је другостепени суд примјеном тарифних бројева и одредаба АТ утврдио износе припадајуће накнаде.

Правилно је другостепени суд утврдио да првотужитељица није доказала да је предузела правне радње, у односу на које је примјеном правила о терету доказивања њен захтјев одбијен, те се другостепена пресуда у том дијелу ревизионим наводима неосновано оспорава. Тако из поднеска од 13.12.2010. године, у предмету број 57 0 Пс 005998 05 Пс, није видљиво да је сачињен од стране првотужитељице, као адвоката. Према записницима из предмета број 21.11/475-319/09 Републичке... није обављена радња увиђаја, за коју се захтјева накнада, већ је идентификација земљишта извршена на рочишту код управног органа. Надаље, није видљиво да су поднесци за које није призната накнада сачињени од стране првотужитељице (поднесак од 25.09.2007. године упућен ЈЗУ Дом здравља, од 17.09.2009. године упућен Граду Б.Л., од 18.10.2010. године упућен Републичкој ...), а нити је видљиво да је првотужитељица сачинила одговор на тужбу у предмету број У-572708 од 10.11.2008. године, па је у односу на ове правне радње захтјев правилно одбијен. Правилно накнада није досуђена ни за састав поднеска од 28.01.2010. године, којим је по налогу суда достављена уредна пуномоћ за заступање тужитеља (првотужени у овој парници) у предмету број 71 0 Пс 010902 00 Пс, јер је обавеза пуномоћника тужитеља да уз тужбу достави уредну пуномоћ за заступање. Код одмјеравања висине припадајуће накнаде, правилно није примјењен тарифни број 11. АТ, јер није доказано да се ради о сложеним поступцима који оправдавају увећање. Нису прихватљиви ни ревизиони наводи, имајући у виду дати одговор на тужбу, да друготужитељица није имала обавезу доказивања да је предузеће „Металпласт хаус“ правни предник првотуженог из ове парнице (поготово кад се имају у виду констатације из записника са рочишта од 25.02.2010. године у предмету број 57 0 Пс 005998 05 Пс).

Нема мјеста ни ревизионим наводима да је другостепени суд у припадајућу накнаду неправилно урачунао износ од 2.000,00 КМ, јер друготужитељица ничим није доказала тврдње да је тим износом покрила трошкове прибављања документације у управним поступцима.

Како, дакле, побијана пресуда у оспореном дијелу није доведена у озбиљну сумњу, то је изјављена ревизија одбијена, примјеном одредбе члана 248. ЗПП.

Предсједник вијећа
Дарко Осмић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић